XVII. évf. 2. szám 2005. március - április

MARANA THA

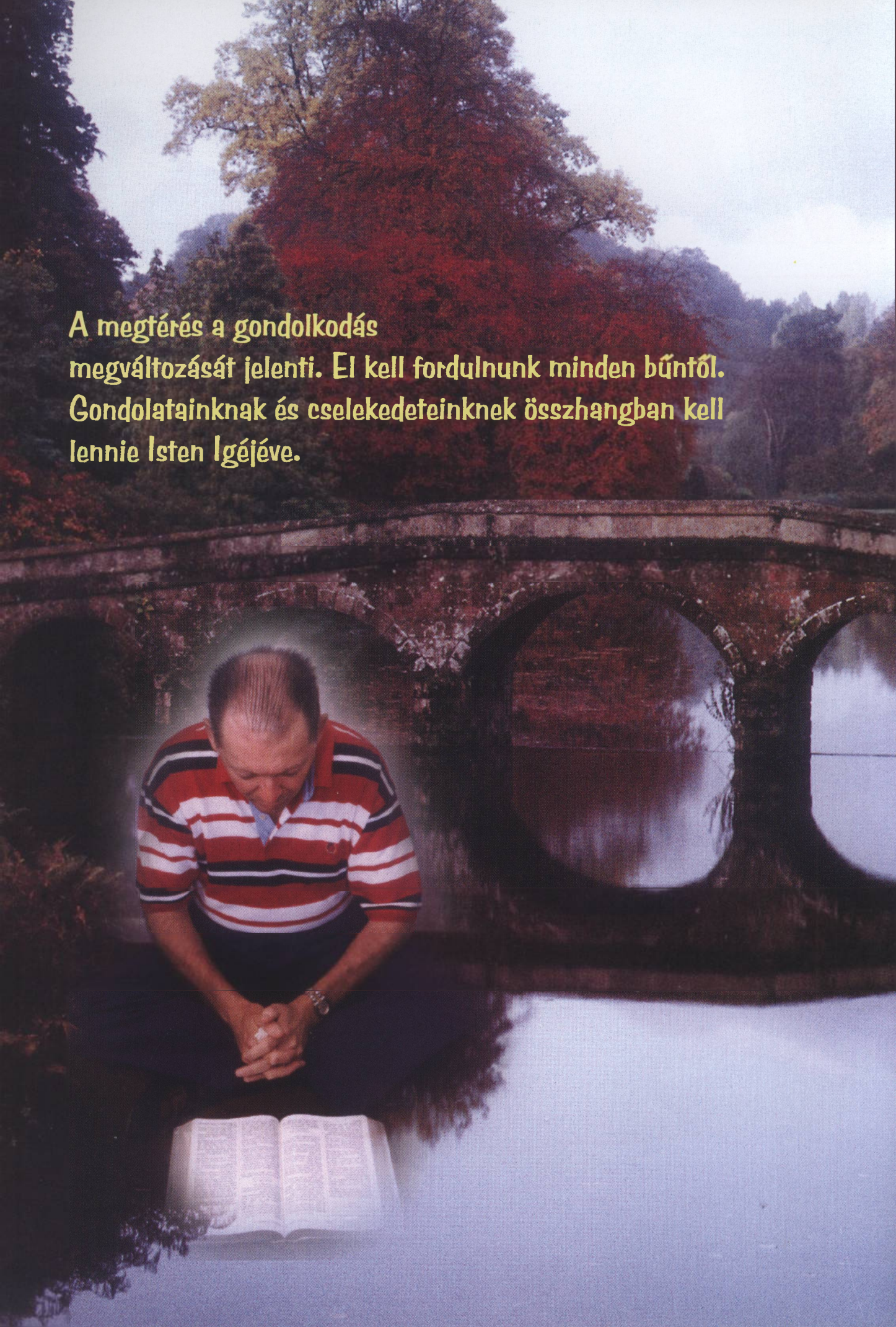
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

M. Scanlan: A bűnbánat öröme

Vanier: A feltámadás titka

A megtérés a gondolkodás
megváltozását jelenti. El kell fordulnunk minden bűntől.
Gondolatainknak és cselekedeteinknek összhangban kell
lennie Isten Igéjével.

ÚJ TEREMTÉS

A nagyböjti és húsvéti idő az ember életének mély titkait tárja elénk. A világosság és a sötétség, Istenhez való közelség és távolság, öröm és bánat, tisztaság és bűnösség váltakoznak bennünk.

A teremtés tiszta állapotában „minden jó" volt. Az ember bensőséges, boldog kapcsolatban élt Istennel. A bűnbeesés után elhalványult előttünk Isten arca. Az ember szívében megszületett az addig ismeretlen érzés: a félelem. Félni kezdett Istentől, félt önmagától, félt a másik embertől. Ebben az állapotban él ma is. Ha nem járja át a megváltás kegyelme, meghatározó lesz a félelem az életében, akár bevallja, akár tagadja. Mert a félelem forrása a bűn. Aki bűnben él, annak terhes az ima, a vasárnapi szentmise. Terhesek és érthetetlenek számára Isten parancsai, mert lelke mélyén fél Istentől. A sátánnak sikerült elhitetnie vele, hogy Isten nem szereti őt, ezért félni kell tőle. Ez a félelem újabb bűnöket szül, az ember önpusztítóvá válik. Pedig ha tudná, hogy Isten mennyire várja őt, szereti őt, örömlakomát készít számára, mint a tékozló fiú atyja (Lk 15,11-32), mennyire sietne, rohanna „hazafelé".

Ezekiel próféta azt írja: *„Nézzétek, kinyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból"* (Ez 37,12-13). Az Istentől való elszakadás őszintén szólva a halál állapota. Bármennyire is szeretnénk szépíteni, ez a valóság. Ebből az állapotból az ember a maga erejéből nem tud kilépni. Ezt az állapotot sokan nem érzik, de csak egy ideig. Amikor állandóvá válik valakiben a tehetetlenség, a közömbösség, az életuntság, vagy éppen a pusztító indulat, törni-zúzni akaró harag... ezek már jelzések. A lélek haldoklásának jelei.

Isten annyira vágyódik az ember megszabadítása után, hogy a legkisebb segélykiáltásra is már elindul, hogy megmentse őt. Mint a jobb lator esetében is történt: *„Mi tetteink méltó jutalmát kapjuk... Jézus, emlékezzél meg rólam, országodban"* (Lk 23,41-42). Nem volt itt nagy szánom-bánom, de ott rejtőzött a segélykiáltás: hibát követtem el, megbüntettek, jó lenne megszabadulni. Jézusnak már ez elég volt. Kimondta a hatalmas szavakat: *„Bizony mondom neked, még ma velem leszel a mennyben"* (Lk 23,43). Bárcsak mindannyian hallanánk ezeket a szavakat halálunk pillanatában.

Pál apostol azt írja: *„Az újjászületés fürdőjében a Szentlélek működik"* (Tit 3,5) Mire gondolhatott itt az apostol? Arra, amit ő maga is átélt személyesen: az új életre! Mert nem elég a bűnből kilépni. Kell, hogy a természetfeletti élet beáramoljon az ember szívébe. Kell, hogy Jézus arca felragyogjon az ember előtt. Kell, hogy az Úrral való kapcsolat öröme átjárja a szívét, mert csak így tud ellenállni a gonosz lélek további kísértéseinek. Ennek az új, feltámadt életnek a forrása a Szentlélek. Ne mondjátok, hogy ezt nem lehet megtapasztalni. Ahogy a bűn szomorúvá tesz, elkeserít, romboló erőket ébreszt fel – a Szentlélek örvendezővé teszi a szívet, bizalomtelivé formálja a lelket, a szeretet építő erejét sugározza. Ez konkrét, kézzelfogható valóság. Ezt tudatosítani kell, hogy amit most megtapasztaltál, ez a Szentlélek ajándéka benned.

Paul Tillich azt írja, hogy a keresztény üzenetet ebben a két szóban lehetne összefoglalni: **új teremtés**! Mi Krisztusban „új létet" kaptunk. Szenvedélyünkké kellene válnia, hogy ezt az „új létet" minden dimenziójában felkutassuk és átéljük. Jobban kellene, hogy nyugtalanítson bennünket ez a kérdés, mint bármiféle gazdasági vagy tudományos probléma. A keresztény hitigazságokat csak úgy érthetjük meg igazán, ha az új teremtés oldaláról közelítjük meg. Ennek fényében a feltámadás nem valamikor az ismeretlen jövőben lesz, hanem már most elkezdődik. Ha szívedbe fogadod Krisztus új teremtését, elindult benned a feltámadt élet legyőzhetetlen ereje.

A bűn akadályozza ezt az új életet. Sőt nemcsak akadályozza, hanem lehetetlenné is teszi ennek kibontakozását. Ha a keresztények felismernék, hogy a bűnnel milyen óriási értéket vetnek el maguktól, úgy menekülnének tőle, mint a tűztől. Sajnos sokan áldozatul esnek a gonosz lélek hazugságainak, aki a bűnt jónak és a jót rossznak állítja be az ember előtt. Nagypéntek drámája rámutat arra, hogy mi a bűn következménye, húsvét hajnala pedig kinyilvánítja a jó legyőzhetetlen erejét, Isten irgalmának csodálatos szépségét. Ebbe a szépségbe hív minket az Atya a nagyböjt folyamán.

Katona István
főszerkesztő

A FELTÁMADÁS TITKA

A feltámadás titka Isten nagyon gyöngéd megnyilvánulása, az egész történelem leghihetetlenebb tette. Ugyanakkor nagyon alázatos. A feltámadás egyszerűségének az alázata ez: az egész mindenség leghatalmasabb története, ugyanakkor nagyon kicsinek és jelentéktelennek látszó.

Jézus nem akart úgy feltámadni, hogy azután harmadnap megjelenjen a templomban és megmutassa, hogy mégis Ő a győztes. **Nagyon alázatosan jelenik meg.** Két tanítvánnyal végigmegy az emmauszi úton, azok fel sem ismerik Őt. Csak akkor ismernek rá, amikor megtöri a kenyeret. Mihelyt megnyílik a tanítványok szeme, eltűnik előlük. Ha Jézus megjelenéseire gondolunk, az apostolok hisznek is benne, meg nem is, azt hiszik, hogy szellem. Jézus azt mondja: *„Érintsd meg a testem"* (Lk 24,39). Hisznek és mégsem. Bár azt mondja: *„Adjatok ennem valamit"* (Lk 24,41) – hisznek és mégsem. Jézus nem bizonyít semmit, hallatlanul gyöngéd, amikor megjelenik. Nem kritizálja, nem ítéli el Pétert és a többieket, csak azt mondja: *„Békesség nektek"* (Lk 24,36), s azután megmutatja kezeinek, lábainak és oldalának sebeit.

Jézus sebei a dicsősége. Egyszer talán mi is fölfedezzük, hogy a mi sebeink a mi dicsőségünk.

Hihetetlenül alázatosan támad föl Jézus a halálból. Nem bizonyít semmit, mindössze annyit tesz, hogy fölhívja az embereket, higgyenek benne. *„Boldogok azok, akik nem láttak és mégis hisznek"* (Jn 20,29). Nem meglepő tehát, hogy a mi föltámadásunk is alázatosan megy majd végbe. Néha azt szeretnénk, hogy valami rendkívüli átalakulás legyen ez, csodálatos gyógyulás, amikor egyszerre felugrunk teljesen átalakulva, minden seb nélkül. Feltámadásunk sebeinkkel együtt fog végbemenni. Jézus oldalán, kezén, lábán a sebek nem gyógyultak be többé, a mi sebeink sem fognak begyógyulni, de nem fájnak és fel fogjuk fedezni, hogy a kegyelem eszközei és forrásai voltak.

Feltámadásunk titka az, hogy Jézus Krisztusban támadunk fel. A mi feltámadásunk titka az, hogy Jézus a lélek magvait ültette emberségünk sebezhető valóságába. Ez a belénk ültetett kicsiny mag növekedni kezd, fokozatosan átformálja egész lényünket, szívünket, értelmünket, lelkivilágunkat, végül egész testünket. Így válunk Jézus szívévé, értelmévé, testévé. Ez az átalakulás időt vesz igénybe, de Isten azt ígéri, hogy hatalmával arra szólít, hogy átalakuljunk. Az Ő hatalmával és a Lélek erejével a föltámadás ma is bennem él. Isten Lelke arra hív, hogy egészen átalakítson bennünket. Jézus azt ígérte, hogy újra feltámadunk.

Egy álmot mondok el nektek, az egyik nagy ószövetségi prófétának az álma ez, Ezekielé. Csodálatos próféta volt ő, nagyon erős, reményekkel teli, ugyanakkor nagyon sebezhető ember. Egyszer egy álmot látott, ezt Ezekiel könyvének 37. fejezetében találjuk meg:

Egy völgyet látott álmában, ez a völgy tele volt csontokkal, száraz csontokkal. Az Örökkévaló azt mondta ebben az álomban Ezekielnek: *„Életre kelhetnek-e ezek a csontok?"* Amikor Isten kérdést tesz fel nekünk, mindig úgy kell válaszolnunk, ahogy Ezekiel tette: nagyon óvatosan. Az Örökkévaló megkérdezte: *„Életre kelhetnek-e ezek a csontok?* Ezekiel azt felelte: *„Uram, ezt csak Te tudod!"* Amikor Isten kérdez tőlünk valamit, mi is rendszerint ilyen óvatosan felelünk, vigyázunk, nehogy valami ostobát mondjunk. – „Csak Te tudod, Uram!" – Az Örökkévaló felszólítja a prófétát, hogy prófétáljon. Összehívja a csontokat, egyszer csak a csontok összeállnak és hús rakódik rájuk. Újra felszólítja a prófétát, prófétáljon, parancsoljon a szélnek, hogy leheljen életet ezekbe a testekbe. A próféta megteszi, mire a holttestek élővé válnak, hatalmas sokasággá. Ekkor jön az álom értelmezése, maga az Örökkévaló értelmezi az álmot. Ezt mondja: *„Ezek a csontok Izrael háza, Isten egész népe. Meghaltak, mert nem hittek."*

Az Evangéliumban van egy nagyon megható pillanat, amikor Jézus megvallja szomorúságát. Ezt mondja: *„Ha az Emberfia visszatér, talál-e hitet a földön?* (Lk 18,8) Mintha Jézus előre látná az emberiség drámáját, amikor vállalkozásba fogunk, építkezünk, ahelyett, hogy hinnénk. Mi mindnyájan így vagyunk, szórakozásunkat, teljesítményeinket fölébe helyezzük hitünknek. Jézus felteszi a kérdést: *„Talál-e hitet a földön?* Nem válaszolja meg a kérdést, hanem felteszi nekünk. Ezt a kérdést mindnyájan föltehetjük. Az emberek keresztényeknek vallják magukat, mi is, de lehet, hogy halott csontok vagyunk.

Ebben az értelemben az Örökkévaló folytatja: *„Ezek a halott csontok Izrael házának egésze. Azt mondják, elveszett reményünk, szétvágtak bennünket, belülről meghaltunk."* Nem csodálatos? Évszázadokkal Jézus születése előtt! Ugyanezeket a szavakat találjuk meg sokszor ember ajkán ma is: „Elveszett a reményünk!" Gyakran beszéltem különböző országok fiatalembereivel, ezt

a kifejezést igen sokszor hallottam tőlük: „Gazdasági, politikai, katonai hatalmak irányítanak bennünket, mit tehetünk? Semmit!" Az egész világot elönti a kétségbeesés érzése, úgy érezzük, hogy különböző hatalmak és erők manipulálnak bennünket, ezeknek ki vagyunk szolgáltatva. Politikai, gazdasági, katonai erők. Az emberek úgy érzik, bármit tesznek, az nem változtat meg semmit. Ne törődjünk a világ gondjaival, felejtsük el, temetkezzünk bele a munkába, hogy pénzt keressünk. Feledkezzünk meg a többi emberről és ami időnk még marad, abban nézzük a tévét vagy menjünk el vidékre. Ötleteket gyártunk, hogy igazoljuk magunkat és pénzt csináljunk, szórakozásba menekülünk, hogy felejtsünk. Ezt a nagyon mély valóságot az egész világban megtaláljuk. Világunknak egyik nagy fölfedezése a tömegkommunikáció találmánya, de ezek a találmányok, mint a rádió, tévé és a többi tömegkommunikációs eszközök ugyanakkor nagyon veszélyesek is. Ma tudunk mindenről, ami a földön történik, de ez túl sok nekünk, elönt bennünket és elborít a világ minden fájdalma. Amikor látom, milyen hatalmasak a gonosz és az elnyomás erői, úgy érzem, nem tudok semmit tenni ellenük. Túl sok a gonoszság, túl sok mindenről tudok, így aztán a saját vállalkozásaimba merülök, vagy elbújok a szórakozásba. Bármit teszek is, nem változtat semmit. **Krisztus kinyilatkoztatása az, hogy szeretetünk megváltoztatja a világot, a szeretet minden mozdulata változtat valamit a világon, míg az a kicsinység is, amit én tehetek, Krisztus szeretetének a kinyilatkoztatása.**

Az Örökkévaló azt mondja a prófétának, hogy fel fogja támasztani Izrael egész házát. Miután értelmezte az álmot, ezt mondja: *„Ez fog történni népemmel. Jövendölj azért és így beszélj – ezt mondja az Úr, az Isten –, nézzétek, kinyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem."* – Ez a sír bennem van, tudjátok mindannyiunkban vannak olyan részek, amelyek halottak. Ezek azok a részek, ahol hitetlenség van bennünk, ide hordtuk be minden szennyünket, minden bizalmatlanságunkat, minden bűnünket, aztán rágörgettünk egy követ, mint egy sírra.

Azt mondja az Úr: *„Nézzétek, kinyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból, én népem és hazavezetlek benneteket Izrael földjére. Akkor majd megtudjátok, hogy én vagyok az Úr. Amikor kinyitom sírjaitokat és kihozlak benneteket sírjaitokból én népem, belétek oltom lelkemet és életre keltek. Letelepítelek benneteket földjeiteken és megtudjátok, hogy én, az Úr mondtam ezt, és végbe is viszem."*

Jézus halála előtt néhány nappal – János evangéliumának 11. fejezetében olvashatjuk ezt – Lázár meghalt. Lázár rendkívüli ember lehetett, de nagyon keveset tudunk róla. Csak azt tudjuk, hogy testvérével, Mártával élt, aki elég lehetetlen valaki volt. Szeretett mindent ellenőrzése alatt tartani és megszervezni. Ott élt húga is, Mária, aki szöges ellentéte volt Mártának. Mária nagyon befogadó asszony volt, nem arra volt beállítva, hogy sokat tegyen. Személyről-személyre irányuló ember volt. Szívesen leült Jézus lábához és hallgatta Őt. Mária ezzel felbosszantotta Mártát, ahogy Márta is bizonyára felbosszantotta Máriát. A két asszony nem jött ki jól egymással. Mindig örömmel nézem, hogy tud Jézus összehozni összeférhetetlen embereket, s azt mondja nekik: szeressétek egymást. Azok az asszonyok, akik rendkívül szervezettek, mindent irányítanak, minden fölött uralkodnak idegeire mennek azoknak, akik szeretnek hallgatni és csöndben lenni.

Ez a két aspektus mindannyiunkban meglelhető: a kontemplatív odahallgató, de az organizáló és a mindent ellenőrzés alatt tartó is ott van. A kontemplatívnak meg kell tanulni szolgálni, az uralkodni akaró típusnak meg kell tanulnia odafigyelni másokra.

Mindkét asszony nagyon szerette testvérét, Lázárt. Üzennek Jézusnak: *„Akit szeretsz, az beteg"* (Jn 11,3). – Szeretem ezt a kifejezést. Olyan üzenetet küldenek, hogy *„akit szeretsz, az beteg"*. Nem azt üzenik, hogy testvérük, vagy Lázár beteg, hanem, hogy *„akit szeretsz"*. Ez azt mutatja, hogy Jézus bizonyára sokféle gesztussal kifejezte, hogy szereti Lázárt. Lázár meghalt, mielőtt Jézus odaért.

Amikor Jézus elmegy Betániába, Márta meghallja, hogy ott van Jézus és elé rohan, lábához borul és azt mondja: *„Ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem"* (Jn 11,21).

Beszélgetésbe kezdenek a hitről, aztán Márta visszatér a házba és azt mondja Máriának: *„A Mester hív téged"* (Jn 11,28) Mária is eléje siet, leborul eléje és

sír. Ő is ugyanazt mondja Jézusnak, mint Márta: *„Ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem"* (Jn 11,32).

Azt olvassuk az Evangéliumban, hogy Jézus mélyen megindult. Jézus is elsírja magát, most már nem kezd beszélgetésbe a hitről, mint Mártával tette. Mária könnyei láttán Jézus is sír. Nem fogjuk fel teljesen, hogy Jézus az egész emberiség szenvedésén sír. Isten csöndje nem azt jelenti, hogy nem törődik velünk. Jézus közel van a szenvedéshez és sír. Azt mondja: *„Hová tettétek őt?"* (Jn 11,34) Odavezetik a sírhoz.

Akkoriban az volt a szokás Izraelben, hogy nagy kővel zárták el a sírt. Jézus azt mondja: *„Vegyétek el a követ"* (Jn 11,39). Márta azt feleli: *„Nem, már három napja halott, bizonyára bűzlik"* (Jn 11,39). Jézus ekkor azt mondta: *„Nem megmondtam, hogyha hiszel, akkor meglátod Isten dicsőségét?"* (Jn 11,40) Meglátod, hogy a lehetetlen lehetségessé válik, meglátod, hogy kőszíved eltűnhet, fölfedezed, hogy képes vagy ellenségedet szeretni, hogy nem futsz el a fájdalomtól, hanem együttérzéssel hordozod. Fölfedezheted, hogy képes vagy szegénnyé lenni, a lehetetlen lehetővé válik. **„Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!"** – Elveszik a követ és Jézus fölkiált: *„Lázár, jöjj elő!"* (Jn 11,43) Lázár botladozva kilép a sírból. Ez a csoda néhány nappal Jézus föltámadása előtt történt. Valamilyen módon Ezekiel próféta jövendölése teljesedik be, előlegezi, szimbolizálja Jézus feltámadását, de a mi föltámadásunk jele is.

Jézus mindnyájunknak azt mondja: *„Vegyétek el a követ!"* és akkor mi is így válaszolunk, nem volna jó, mert már bűzlik lényemnek az a része, tele vagyok férgekkel és halállal. Nem akarom levenni a követ lényemnek arról a részéről, ahol a bűntudatom rejlik, ahol agresszió, depresszió vagy félelem húzódik meg. Jézus mindnyájunknak azt mondja: **„Vedd el a követ!"** Mi úgy felelünk: „Nem, nem akarom látni. Túl koszos, túl bűzös, túl sok szorongás van mögötte." Jézus nekem is azt mondja: **„Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!"** Ekkor felfedezzük azt a csodálatos valóságot, hogy **a sír anyaméhhé változhat, hogy a halál helye bennünk az élet helyévé válhat. Ez Isten dicsősége.** Isten dicsősége az, hogy hisszük, hogy föltámadásra vagyunk meghívva. Talán nem látványos módon.

Pálról azt olvashatjuk, hogy a damaszkuszi úton csodálatos átalakuláson ment át. A mi átalakulásunk bizonyára nagyon egyszerű és észrevétlen módon megy végbe. Akkor kezdődik, amikor bocsánatot kérünk, amikor a hit ébredezni kezd bennünk, amikor fölfedezzük, hogy bizonyos dolgok lehetetlenek számunkra. Amikor megérintjük szívünk keménységét és a képtelenségünket arra, hogy higgyünk, amikor azt mondjuk, képtelen vagyok megbocsátani ennek az embernek, amikor úgy érzem, hogy képtelen vagyok odaadni bizonyos dolgokat, amik az enyémek, amikor nem tudok megérinteni fájdalomban lévő embereket, amikor megérintem a bennem lévő korlátokat, amikor úgy érzem, hogy az élet nem tud növekedni bennem, akkor egyszer csak kérjük Istent, hogy vegye el a kőszívünket.

János 14, 15, 16. fejezetében Jézus négyszer megígéri, hogy elküldi a Vigasztalót. Föltárja előttünk, hogy azért megy el, hogy elküldje a Vigasztalót. Ez a szó nagyon szép. A Szentháromság harmadik Személyét két szóval jelöljük. A Szentlélekről beszélve a **„spiritus"** szó a görögben és a héberben a levegőnek, a szélnek, a légzésnek és minden mozgó levegőnek a jelzésére is szolgál. A Lélek tehát valami lelkes, életet ad, prófétálás és mozgás. A **„Paraklétosz"** valami mást jelent. A „Paraklétosz" két görög szóból származik, ennek gyökerei a „para" és a „kaleo", azt jelenti, „az, aki válaszol a kiáltásra, a sírásra". Ezért aztán az édesanya gyermekének a paraklétosza. Amikor a gyermek fölsír, az anyja karjába veszi a gyermekét és az anya a vigasztaló. Valahányszor átkarolunk valakit, aki szenved, megmossuk az emberek sebeit vagy testét, paraklétoszok vagyunk. Olyanok, akik válaszolnak a segélykiáltásra. Amikor egy gyermek felsír, sírása mögött az az alapvető kérdés: „Szeretsz-e engem?" Ez a kiáltás tör fel minden egyes ember szívéből: „Szerethető vagyok-e? Van-e valaki ezen a földön, aki igazán törődik velem? Szeret-e valaki?"

A Szentháromság harmadik Személyének a neve: „Paraklétosz, aki a szeretet sírására felel." Amikor megérintjük belső fájdalmunkat, amikor a lehetetlenségeket megérintjük magunkban, amikor olyan helyzeteket érünk meg, mikor lehetetlenné válunk, fölkiáltunk. Feljajdulásunkra eljön a Szentháromság harmadik Személye, mert Paraklétosz a neve. Isten neve: „Felelek jajkiáltásodra." A szeretet jajkiáltása olyan mélyen érinti, hogy ott van ha szólítod. Néha azt gondoljuk, ha feljajdulunk, akkor Isten a külső helyzetet változtatja meg körülöttünk. De Isten nem így dolgozik. Nem mindig változtatja meg a külső körülményeket, nem oldja meg minden problémánkat, főleg nem a külsőket. Nem veszi ki feltétlenül gyermekemet az intézményből, amit utálok és helyezi el egy barátságosabb otthonba. Nem feltétlenül gyógyítja meg azokat az embereket, akikkel együtt élek.

Újféle módon költözik a szívünkbe. Belénk költözik és azt mondja: veled vagyok ebben a fájdalomban. Azt gondoljuk, Isten azért jött, hogy elnyomja a fájdalmat. Ez nem így van! Isten nem azért jött, hogy elnyomja a fájdalmat, hanem hogy a maga helyét megtalálja fájdalmunkban. **„Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!** Ez a dicsőség azonban nem valami külsőséges és látványos kinyilatkoztatás.

Néhány éve megjelent egy kis könyvecske: „Anna és az Úr". Egy kisleányról szól, aki sokat beszélget Istennel. Anna egyik mondata: „Egész életemben a magányosságtól menekültem, míg egy napon felfedeztem, hogy Isten jelen van magányomban. Most már nem rohanok el Tőle." Ez nem jelenti azt, hogy többé nincs fájdalom, a magány fájdalma megmarad, a betegségé is, a nehéz és lehetetlen helyzetek fájdalma is, de fölfedezzük a feltámadást. Nagyon alázatos és egyszerű feltámadás ez. Az, hogy békesség adatik nekem, hogy el tudom viselni a fájdalmat, el tudom viselni a keresztet, elkezdhetek szeretni ebben a helyzetben is, nem futok el, nem élek tovább a kétségbeesés világában. Ott a fájdalom, de ott a föltámadás is.

A föltámadás abban a mélységes hitben jelenik meg, hogy hiszem, Jézus jelen van és azt mondja: „Szívemet a tiedbe teszem, ne félj, veled vagyok!" Ez a feltámadás misztériuma, amelyre mi, Jézus tanítványai meghívást kaptunk. Alázatos feltámadás ez, nem látványos, de a legerősebb minden feltámadás között. Nem tapossa el minden problémánkat és fájdalmunkat, de új erő adatik belénk, hogy elviseljük fájdalmunkat és felajánljuk, új erő, hogy felfedezzük, életet tudunk adni másoknak, új élet, amikor kinyitjuk szívünket, hogy befogadjunk másokat. Ez az együttérzés igazi feltámadása.

A mai napon Jézus arra hív minket, hogy befogadjuk ezt a feltámadást. Ezt a feltámadást, amely az átalakulásban áll, nem a fájdalmak elnyomásában, hanem átalakításában. Így beléphetünk Isten szívébe és felfedezzük, hogy minket is irgalmasságra hív, ahogy az Atya is irgalmas.

Jean Vanier
lelkigyakorlatos beszédeiből

IMÁDÁS

A hit alapmagatartása

„A kenyér fontos, a szabadság fontosabb,
a legfontosabb a töretlen hűség
és az el nem árult imádat."
(Alfred Delp)

Egyedül Isten

„*A Szentlélektől eltelve*" Jézus a pusztába ment (Lk 4,1) és ott „*az ördög megkísértette*" (Lk 4,2). Jézusnak egy pillanat alatt „*megmutatta ennek a földnek minden gazdagságát*" és mindezt a hatalmat és felséget neki akarja adni a kísértő, ha leborul az ördög előtt és imádja őt. „*Urad, Istened előtt kell leborulnod és egyedül Neki szolgálnod*" – feleli Jézus (Lk 4,8). Senki előtt sem szabad imádva leborulni, egyedül Isten előtt. Imádni azt jelenti, imádva elismerni valakit, mint Istent és meghajolni előtte, tiszteletet nyilvánítani előtte. Hasonló módon akadályozza meg Jánost az angyal a Jelenésekben, mikor az angyal lába elé borult, hogy imádja őt:

„Ne tedd ezt! Én szolga vagyok, mint te és testvéreid, akik megtartják a tanúságot. Istent imádd!" (Jel 19,10)

Ebben az értelemben felelünk a protestáns oldalról mindig újból előhozott szemrehányásra, hogy mi Máriát imádjuk. Imádás – ezt mondják az írások és a mi katolikus hitünk, egyedül Istent illeti.

A szentekhez csak imádkoznunk szabad, közbenjárásukat kérnünk. Ezért a zarándokhelyen a hálatáblák azzal a felírással: „Mária segített", szigorúan véve csak egy megrövidített és azért félreérthető formája annak, amit tulajdonképpen gondolunk: „Isten segített Mária közbenjárására!" Éppen úgy nem valódi értelemben gondoljuk azt a szólásformát, ha valakiről azt mondják, hogy imádja a feleségét vagy imádja a férjét.

Ebből kiindulva igazolt kellemetlen érzésünk, ha az a benyomásunk, hogy néha túl nagy személyi kultusz van a politikában vagy a karizmatikus mozgalomban. Ha egy teremtett lényt – vagy a gazdagság és birtok arany borjúját, a tekintélyét és a hatalomét – imádjuk, ez bálványimádás.

A Nagy és Szent

Mit jelent Isten imádni? Amint az előbb említett helyeken láthattuk, ezzel Istennek Istenként való elismerését és abból következően Isten tiszteletét értjük. Isten nagyságának tiszteletével együtt az imádás Istennek

egy másik tulajdonságával is össze van kötve: az Ő szentségével. Így szól ez János Jelenések könyvében:

„A négy élőlény mindegyike" – (akik Isten trónja előtt állnak) – „nem pihennek éjjel-nappal és kiáltják: Szent, szent, szent az Úr az Isten, aki uralkodó az egész teremtés felett; Ő volt és van és jön. És ha az élőlények Annak, aki a trónon ül, és örökké él, köszönetet nyilvánítanak és dicsőítik, akkor a 24 öreg leborul az előtt, Aki a trónon ül és imádják. És lehelyezik arany koszorújukat a trón elé és mondják: Méltó vagy Urunk és Istenünk dicsőítést elfogadni, mert Te vagy, aki a világot teremtetted, akaratod által lett megteremtve."
(Jel 4,8-11; 19,4)

Ez a kiáltás: *„Szent, szent, szent"* megtalálta helyét a Sanctusban a szentmisében, mint a prefáció nagy dicsőítésének befejezése.

Imádás és dicsőítés

Az embernek az imádáshoz hasonló fogalmai és viselkedési módjai Istennel szemben Isten dicsőítése. Ezért a mise Glóriájában egy sorban állnak: „Magasztalunk Téged, dicsőítünk Téged, imádunk Téged." Mialatt azonban a dicsőítés, magasztalás és imádás mindig kimondott vagy énekelt szavakkal történik, gyakran az imádásnak karakterisztikuma, hogy hallgatásban végződik, mert Isten nagysága és szentsége előtt minden emberi szó egyszerűen kicsiny. Ezért mondja sok teológus Istent kimondhatatlan titoknak.

Az imádáshoz való testtartás a térdelés, a dicsőítés kifejezési formája ezzel szemben az állás, felemelt karokkal.

Az imádásnak egy további formája a karizmatikus mozgalomban számunkra ismert és általunk sokat gyakorolt: a szóbeli ima és az ének a Szentlélekben. Itt is meghajlunk Isten kimondhatatlan titka előtt, imádjuk Őt *„kimondhatatlan sóhajtásokkal"*.

A Szentlélekben való ének a háromszor szent Istennek, az Ő nagyságának, szeretetének és jóságának harmonikus éneke.

Minél jobban feltűnik az embernek Isten nagysága és szentsége, annál jobban serkenti őt az imádásra. A szóbeli imának sok szavából a hallgató imádásnak hosszú órái lesznek. Amit eddig az imádás lényeges vonásainak tartottunk, általában érvényes Isten mindenféle imádására.

Csodálkozás a titok előtt

Tipikus formája a keresztény imádásnak az Oltáriszentség előtt való imádás. Ez egy szerető tartózkodás az Úrnak eukarisztikus jelenlétében vagy a kitett Legszentebb előtt vagy a rejtett Isten előtt a tabernákulumban. Ismert az öreg paraszt története, aki hosszú időt töltött a tabernákulum előtt és arra a kérdésre, hogy mit csinál ott az egész idő alatt, azt felelte: „Ő néz engem és én nézem Őt!"

Istennek szavakba nem foglalható titka előtt nekünk teremtményeknek az imádságnak a legmegfelelőbb formája mindig ismét a csodálkozó, szerető imádás. Ebből keletkezik az odaadás a mindennapokban és az erő, hogy a szenvedésekben kitartunk:

„Legyen meg a Te akaratod!"

A dicsőítéssel együtt az imádás az ima formája, amelyben kizárólag magáért Istenért van minden, nem úgy, mint a kérő és köszönő imában azért, amit Isten értünk, emberekért tesz vagy amit már megtett.

A cselekedettel

Az imádás azonban nemcsak ima. Istent imádni lehet cselekedettel is, az első bizonyítására szükség van a másodikra. Istent imádjuk, ha elismerjük Őt cselekedetünkkel, mindannyiszor, ha alárendeljük magunkat akaratának.

Ez különösen olyan helyzetekben lesz nyilvánvaló, amelyekben az Ő akaratával szembeni engedelmesség számunkra nehéz lemondással van összekötve, ha például Érte egy anyagi előnyről lemondunk, vagy ha egy személlyel való kapcsolatunkról lemondunk, akit szeretünk, mert ezt a viszonyt nem lehet összhangba hozni Isten akaratával. Így mi Őt nemcsak lélekben és igazságban imádjuk, hanem tetteinkkel is tiszteljük a szent Istent, ami sok szentnél egészen a vértanúságig ment.

„Ezek azok, akik a nagy szorongattatásból jönnek; ők megmosták ruhájukat a Bárány vérében. Ezért állnak Isten trónja előtt és szolgálnak Neki éjjel-nappal templomában."
(Jel 7,14)

Minél jobban igyekszünk az imádásról írni, annál szegényesebben jönnek elő a saját szavak. Mert végül az imádásról nem beszélni kell, hanem azt véghez kell vinni.

P. Rainer Koltermann SJ.

SZENTSÉGIMÁDÁS

Az eukarisztikus imádás értelméről

A teremtésben, a természetben Isten mindenütt jelen van. Ő egyszerűen itt van. Az eukarisztikus kenyéralakban Jézus az Úr különleges módon jelen van. Ez „értetek odaadott" test (ez az „értetek kiontott" vér). Az Úr jelenléte a kenyéralakban az Eukarisztia titkán alapul, vagyis életének értünk való odaadásában, szeretetének bizonyítékában, egészen a beteljesülésig (Jn 13,1). Ennek az odaadásnak a szimbóluma Jézus nyitott oldala, amelyből vér és víz folyt (Jn 19,34). Jézusnak ez az oldala az Atya akarata szerint nyitott marad örökké, vagyis az Ő odaadása végérvényes. Soha sem fogja visszavenni (Jn 20,27). Emellett meg kell figyelnünk: a szeretet, amelyet Jézus így bizonyít, nem csupán emberi, hanem egyszersmind isteni is. Ezt az emberi-isteni szeretetet akarja állandóan ajándékozni.

A Krisztus oldalából kifolyó vizet könnyebb megérteni a Biblia szövegéből. Ez a Szentlélek szimbóluma.

„A sátoros ünnepen Jézus így szólt: Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz Bennem. Ahogy az Írás mondja: Belsejéből élő víz forrásai fognak fakadni. Ezzel a Lelket gondolta, amelyet mindenkinek meg kellett kapnia, aki hisz Benne." (Jn 7,37-kk).

Mivel Isten egyenesen a szeretet és ezért állandóan szeretne kiáradni, Jézusnak sürgető vágya, hogy engedje folyni az élő vizek áradatát. Kéri a szamariai asszonyt Jákob kútjánál: *„Adj innom"* (Jn 4,7). Ezzel szeretetszomját gondolja: szeretné, hogy ez higgyen és megnyíljon, hogy felfoghassa az Ő élő vizét.

„Aki abból a vízből iszik, amit adni fogok neki, nem fog többet szomjazni, sokkal inkább lesz a víz, amit Én neki adok, örök életre szökő vízforrás benne, amelynek vize örök életet ajándékoz" (Jn 4,14).

Az eukarisztikus imádáson Jézus meghív minket, hogy mindenekelőtt az élő víznek ebből a forrásából merítsünk. Emellett nem kell imateljesítményeket hozni, hogy Jézustól ezt az élő vizet azonnal kiharcoljuk vagy azt mint jutalmat megkapjuk. A Bibliában többször felszólítanak minket, hogy jöjjünk és **gratis** kapunk.

„Jöjjetek ti szomjasok, gyertek mindnyájan a vízhez! Akinek nincs pénze, az is jöjjön... vásároljatok pénz nélkül..." (Iz 55,1).
„Aki szomjas, az jöjjön! Aki akar, fogadja ingyen az élet vizét" (Jel 22,17).

Az Úrnak ma olyan nagy vágya van, hogy ezt az élő vizet elküldhesse, hogy fáj neki, ha csak kevesek készek arra, hogy ebből hívő lelkülettel merítsenek. Mert ezen a módon tudja bennünk és általunk a mai vészterhes világban a gyógyulást véghezvinni.

„Tiszta vizet öntök ki rátok, akkor tiszták lesztek. Megtisztítlak titeket minden tisztátalanságtól és minden bálványtól." (Ez 36,25)

Bizonyos értelemben az Úr tőlünk tette függővé magát. Mintha ránk lenne utalva. Flüei Szent Miklós egy látomásban egy házat látott és abban egy bizonyos fajta kút-szobát. „És amilyen hatalmasan folyt ki a víz, a láda mindig tele volt úgy, hogy még túl is folyt. Lelkében felismerte, hogy amilyen sok kifolyt belőle, még több szeretett volna lenni abban." És bár az egész közösségnek szabad bejárása volt a házhoz, nem jött senki meríteni. Az emberek kint maradtak, dolgoztak – és elszegényedtek.

Feltűnő, hogy Isten ma az egész világon mindjobban serkenti az emberek szívében ezt az eukarisztikus imádást. Nyilvánvalóan ezzel egy egész fontos segítséget kínál a mi időnk számára, mindenekelőtt keresztény csoportjaink, közösségeink felélénkítésére és ebből kiáradva az egész emberiségnek, amit Isten olyan nagyon szeret.

Természetesen az eukarisztikus imádat más lehetőségeket is nyitva hagy: a jelenlevő Urat tisztelni és dicsőíteni, Nála kipihenni magunkat (Mt 11,28), a gondokat és terheket elébe helyezni és Neki átadni „rávetni" (1Pt 5,7), hagyni, hogy szeressen minket, stb. A legfontosabb lehetőség az, hogy ezt az isteni szeretetet, az isteni életet, a Szentlelket felvenni és az embereknek közvetíteni.

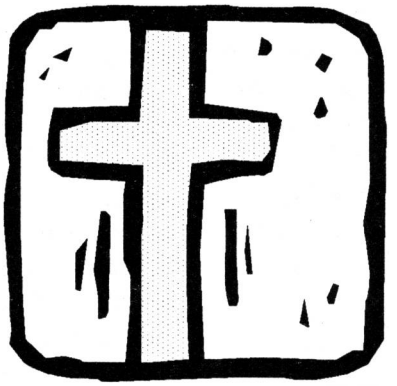
Az Úr eukarisztikus jelenléte engedi, hogy ez az isteni forrás látható és megfogható legyen. Ezután könnyebben lesz lehetséges, mindig és mindenütt lelki módon hozzájárást találni, „hogy örömmel merítsenek az üdvösség forrásaiból" (Jézus Szíve mise prefációja).

Meinrad Gyr SJ

A KERESZTÚT

A keresztút a legszebb és legősibb imaforma. Egyenesen a nép szívéből fakadt azzal a céllal, hogy élénkebben maga elé tudja képzelni a megváltás szent titkait, hogy a hívő lélek részt vehessen Jézus Krisztus üdvözítő szenvedésének mozzanataiban.

Valószínűleg már az őskeresztények is áhítatos megemlékezéssel vonultak végig Jeruzsálemnek azon az utcáján, amelyen egykor Jézus végigment a kereszttel (Via Dolorosa). Ilyenkor lelki szemeik előtt ismét fölelevenedett mindaz, ami ott, azon az utcán történt. Újra átélték mindazt, amit szívükben éreztek a szorongás óráiban, hogy majd a húsvét reggelének fényében és a pünkösdi nap teljességében megértsék annak életbe vágóan mély jelentését. Ezek az emberek azután érzéseiket továbbadták másoknak. Amikor később a zarándokok Jeruzsálembe érkeztek, már azzal az ősi hagyománnyal találkoztak, amely szerint Urunk utolsó útjának legfontosabb eseményei egy-egy meghatározott helyhez fűződtek. A zarándok meg-megállt ezeknél a helyeknél, ami az egyház ősi nyelvén azt jelenti, hogy áhítatos megemlékezéssel, Istent dicsőítő szándékkal állt meg, és emlékezetébe idézte a történteket. S közben úgy érezte: ő maga is annak a kicsiny hűséges csoportnak a tagja, amely annak idején együttérzéssel követte Jézust.

Nyugaton idővel arra a gondolatra jutottak, hogy megfestik a szenvedés útjának eseményeit, és a képeket a templomban helyezik el. Így akarták a szent megemlékezés gyakorlatát hozzáférhetővé tenni azok számára is, akik nem mehettek szentföldi zarándokútra. Különösen a ferencesek tettek sokat ezen a téren. Közülük pedig kiemelkedik Porto Mauriziói Lénárd, akit a keresztút apostolaként ismerünk. A ferencesek először csak a Rend templomaira korlátozták a képek elhelyezését, de hamarosan minden városba elkerült a keresztút, míg végül is az összes templomnak és kápolnának megengedték, hogy bizonyos előírások megtartása mellett 14 „állomást" helyezzenek el, amelyek a keresztjét a Golgotára vivő Megváltót ábrázolják nehéz kereszthordozásának különböző pillanataiban. A hagyományos 14 állomást ma már egyre több helyen kibővíti a 15., amely a feltámadást ábrázolja, sőt, találunk már olyan keresztutakat, amelyek az első állomás előtt ábrázolják Jézus Krisztus haláltusáját is a Getszemáni kertben.

A keresztútnak mindig van valami mondanivalója az imádkozó számára. Számunkra egyszer az egyik állomás mond többet, máskor a másik. Néha a kép sokáig néma marad. Aztán valami lelki élmény felébreszti és a kép hirtelen beszélni kezd a lélekhez. Egyes állomások évekig kísérik a lelket fénylő titkukkal. És ha valaki megszokja, hogy személyes tapasztalatait, az őt gyötrő kérdéseket magával vigye a keresztútra, gyakran nem várt fényt és vigasztalást kap.

A keresztutat elmélkedvén, a Kálváriához érve rádöbbenünk arra, hogy Jézus Krisztus szenvedése a régi és elidegenedett világ fölötti győzelemhez vezet. Jézus mint az „új ember" összetörte a régi világ őrlő kövét. De úgy tűnik, hogy a Kálvárián győzte le a hazugság az igazságot, a gyűlölet a szeretetet, a bosszúállás a megbocsátást. Vajon elfogadható-e egy ilyen vég?

Jézus nagy bizalommal van az Atya iránt, amikor elfogadja a szenvedést és a halált. Annak ellenére, hogy látja, miként megy tönkre mindaz, amit épített; miként hagyják el tanítványai és barátai, Ő mégis teljesen az Atyára támaszkodik, és tudja: végül is az összes emberi törekvés ellenére, amely arra irányul, hogy győzzön a rossz és a hazugság, az Atya győzelemre fogja vinni az ügyét. Ő hisz ebben még azokban a pillanatokban is, amikor a saját meghalásának sötét perceit éli, sőt még akkor is, amikor egy pillanatra úgy tűnt, hogy az Atya is elhagyta. S közben egész idő alatt, Jézus szeret és megbocsát, megmutatja engedelmességét, és bemutatja életének az áldozatát – a világ bűneiért, minden emberi elidegenedésért és tévelygésért. Nagyon jól tudatában van annak, hogy valami új, új minőség csakis a szeretetből és odaadásból, az Atya iránti engedelmességből és megbocsátásból születhet. Még életében megmondta tanítványainak:

„Ha a búzaszem nem hull a földbe,
és nem hal el, egymaga marad,
de ha elhal, sok termést hoz"
(Jn 12,24).

Az Atya, akiben annyira bízott, egyszerre mindent megfordított. Teljesen új helyzet állt be: megdicsőítette a Fiát, és most már úgy állítja elénk, mint aki él és feltámadt. Jézus él! Ő legyőzte a rosszat és a halált! Jézus sírjáról az évszázadok folyamán éppen ez az üzenet hangzik el. Az utolsó szó tehát nem a gyűlöleté, hanem a szereteté; nem a hazugságé, hanem az igazságé; nem a halálé, hanem az életé. Jézus föltámadt és él! Az emberiség új történelmi korszakba lépett. Az emberiség újra kezdte számolni az éveket!

Egy emberi sír fölött felragyogott az élet! Valami teljesen új dolog történt. Jézus föltámadása nemcsak az Ő személyes eseménye! Mióta Jézus föltámadt, számunkra is létezik a föltámadás reménye. A biológiai meghalás nem a vég! Amióta Jézus meghalt, van értelme, sőt szép is embernek lenni. Amióta Jézus meghalt, van értelme új embert szülni, mert az életet szüljük és nem a halált.

(Ismeretlen szerző)

A KERESZTÚT UTOLSÓ ÁLLOMÁSAI

TIZEDIK ÁLLOMÁS:

Jézus, még a ruhát is letépik rólad

„...Én meg maradok elhagyatva, egyedül. Levetettem a boldogság ruháját, és vezeklésül szőrzsákba öltöztem, s az Örökkévalóhoz fohászkodom, ameddig élek... Ő kiragad az elnyomásból, ellenségeitek kezéből." (Bár 4,19-21)

Minden általad lett, mert Te vagy az Atya Szava, és most rajtad a sor, hogy egy ilyen megalázást megtapasztalj! Mindent bevetettek ellened, hogy tönkretegyenek, de Te megőrizted királyi méltóságodat, és megmutattad, hogy „ember" maradtál. Igaz ember olyannyira, hogy most is ismételhetné mindenki Pilátus szavait: „Íme az Ember!"

Jézusom, míg Téged szemléllek ebben a jelenetben, csak egyetlen gondolat jut az eszembe: „Tégy bennünket újból emberekké, mert embertelenné váltunk!" Embertelenné váltak a családok, közösségek, az egész emberiség. Ezért vannak sokan megfosztva az anyagi javaktól, és éhen halnak, nehezen vonszolják tovább magukat. De még nagyobb azok száma, akik a lelki javaktól vannak megfosztva, ez teljesen megakadályozza őket emberi életútjukon, és abban a veszélyben forognak, hogy egészen elembertelenedjenek.

Sokan nem ismerik többé az emberi és keresztény erényeket, mert a rosszal beszennyezték lelküket, szellemüket és testüket – teljesen eltávolodtak a pozitív értékektől. Jézus, tedd emberségesebbé az embereket.

Különösképpen azokért kérlek, akik mértéktelen evéssel, ivással és rendszertelen élettel rosszul használták testüket, és bujaságra adták magukat, mely által azután megromlottak és felemésztődtek.

Kérlek, Jézus, azokért, akik kihasználva testüket lélekben és testben megbetegedtek, és gyógyíthatatlan betegségeket szereztek. Áldozatod erejénél fogva, Jézus, tarts távol a gyermekektől és az új nemzedékektől minden kétértelmű, testüket és lelküket fertőző magatartást. Sebeidért, melyek Téged teljesen összetörtek, ám anélkül, hogy méltóságodat csökkentették volna, add, hogy az emberiség új, emberhez méltó útra térjen.

Ámen.

TIZENEGYEDIK ÁLLOMÁS:

Jézus, a keresztre szegeznek Téged

„Megkínozták, s ő alázattal elviselte, nem nyitotta ki száját... Erőszakos ítélettel, végeztek vele. Ugyan ki törődik egyáltalán ügyével? Igen, kitépték az élők földjéből, és bűneink miatt halállal sújtották."
(Iz 53,7-8)

A keresztre feszítés színtere előtt ellenségeid is, Jézus – legalább egy pillanatra –, csendben maradnak. A kalapácsütések visszhangja, a fizikai fájdalommal együtt, amit érzel, dermesztő látvány. Édesanyád is összegörnyedt a fájdalomtól. Ez az a pillanat, amikor már senkinek nem sikerül többé vigasztalnia a másikat.

(Csend)

Jézus, ebben a pillanatban még egyszer ki akarom fejezni hálámat mindazért, amit értünk el akartál fogadni és el akartál tűrni. Szeretném, hogy fájdalmadnak mély visszhangja legyen szívemben és érintse azt, ami bennem még makacs, nyers és érzéketlen maradt. Add, hogy fájdalmad új szívet teremtsen bennem. A kezeidre kapott ütések nyissák ki az ökölbe szorított kezeket. Átszegezett lábaid állítsák meg azok járását, akik téves útra tértek, és hozzák vissza őket az igaz útra. Fájdalmad, Jézus, zúzzon össze minden keménységet a családokban, az egyházban és a világban.

Ámen.

TIZENKETTEDIK ÁLLOMÁS:

Jézus, szörnyű fájdalmakba merülve haldokolsz a kereszten

„Istenem, Istenem, miért hagytál el, miért maradsz távol könyörgésemtől, panaszos énekemtől?... Olyan vagyok, mint a kiöntött víz. Csontjaimat szétszedték, szívem, mint a viasz, szétfolyt bensőmben. Torkom kiszáradt, mint a cserép, nyelvem ínyemhez tapadt. Kutyák falkája ólálkodik körülöttem, s gonosztevőknek serege zár körül. Kezemet és lábamat összekötözték és a halál porába fektettek. Megszámlálhatom minden csontomat; ők néznek és bámulnak."
(Zsolt 22,2.15-18)

Jó három órán keresztül maradtál Jézus a kereszten. Mária, Vele együtt három teljes órán át szenvedtél kimondhatatlan fájdalmakat. Minden a keresztről, arcának minden rezdülése, minden szava, s különösen utolsó kiáltása kardként hatoltak immár fájdalomtól kimerült szívedbe. Ó, megváltó Jézus, nagy szenvedésed ellenére nem feledkezel el Anyádról. Nem feledkezel meg tanítványodról sem. Egymásra bízod őket. Nem felejtetted el azokat sem, akik kínoztak, megfeszítettek. Számukra kéred a bocsánatot.

Nem halsz meg a gyűlölet keserűségében, hanem megbocsátással és szeretettel tompítod rettenetes szenvedésedet. Köszönöm Jézus, hogy így egy új utat nyitottál az emberiségnek: a béke és megbocsátás útját. Ezért kérlek most egyesülve Édesanyáddal, a szentséges Szűz Máriával, a Béke Királynőjével, és a mi Anyánkkal, adományozd békédet a világnak.

Szenvedésedért és az ő közbenjárásáért add, hogy minden sérült ember szíve, és mindenkié, aki sérülést okozott, engedje átáramlani magán a kiengesztelődés folyamát, melynek te vagy a forrása.

Add, hogy általvert Szíved, melyből víz és vér fakadt, tisztítsa meg szívemet és az összes ember szívét minden lelki betegségtől. Véred távolítson el minden rosszat, alkosson új teret a szeretet növekedéséhez, hogy megmeneküljön a világ.

Ámen.

TIZENHARMADIK ÁLLOMÁS:

Jézus, levesznek a keresztről, és Anyádra bíznak

„Az előkészület napja volt. A zsidók arra kérték Pilátust, töresse meg a keresztre feszítettek lábszárát és vetesse le őket a keresztről, nehogy szombaton is a kereszten maradjanak a holttestek, az a szombat ugyanis nagy ünnep volt. El is mentek a katonák, és megtörték a lábszárát az egyiknek is, a másiknak is, akit vele együtt fölfeszítettek. Amikor azonban Jézushoz értek, látták, hogy már meghalt. Ezért nem törték meg a lábszárát, hanem az egyik katona oldalába döfte a lándzsáját. Nyomban vér és víz folyt belőle." (Jn 19,31-34)

Jézusom, befejezted földi életed. Hűséges Anyád tovább szenvedett a kereszt alatt. A szenvedés minden ellenálló képességét felőrölte. Nem bírta tovább, amikor térdeire fogadta testedet, amit anyaként Betlehemben szült, és melyről annyi éven át különös módon gondoskodott.

Ámen.

TIZENNEGYEDIK ÁLLOMÁS:

Jézus, barátaid sírba helyeznek

„A gonoszok közt adtak neki sírboltot, és a gazdagok mellé temették el, bár nem vitt végbe gonoszságot, sem álnokság nem volt a szájában. Úgy tetszett az Úrnak, hogy összetöri a szenvedéssel. Ha odaadja életét engesztelő áldozatul: látni fogja utódait, hosszúra nyúlik élete és teljesül általa az Úr akarata. »Majd, ha végetér lelkének gyötrelme, látni fogja a világosságot, és megelégedés tölti el. Szenvedésével sokakat megigazultakká tesz szolgám, mivel gonoszságaikat magára vállalta. Ezért osztályrészül sokakat adok neki...«"
(Iz 53,9-12)

Jézus, embertelenül bántak veled: az utolsó tett a temetésé, végre emberi és baráti gesztus. Elmentek azok, akik szívükben gyűlölködést hordoznak, azok, akik ütlegelnek.

Körülötted vannak Édesanyád, Mária, néhány tanítvány és szeretett apostolod, János, néhány más baráttal.

Anyádnak még van ereje simogatni téged, és így nyilvánítani ki nagy tiszteletét.

Szeretettel és hálával helyeztek, Jézus, a sírba. A fájdalom és az űr nyilvánvalóak, de eltűnt a gyűlölet. A szeretet nagyobb, mindent elvisel.

Jézus, Uram, most mindazokért kérlek, akik ma halnak meg, add, hogy kiengesztelődve jussanak eléd, és méltó sírjuk legyen.

Kérlek, Jézus azokért, akik embertelen körülmények közt pusztulnak el, elhagyatva, visszautasítva, egyedül; akik közúti vagy munkahelyi baleset következtében váratlanul és hirtelen halnak meg. Különösen a gyilkosokért kérlek, és áldozataikért.

Egyedül te tudod megvilágosítani arcukat azért, hogy bennük is a szereteté legyen az utolsó győzelem.

Kérlek az anyákért, az apákért és az orvosokért, akik megölik az ártatlan gyermekeket; kérlek azokért az ártatlan áldozatokért is, akiknek ma kell ezt a szomorú sorsot elszenvedni.

Fogadd őket országodba. Sem sírjuk, sem emlékük nem lesz, de a te szereteted örökre bejegyzi Őket az élet könyvébe.

Ámen.

TIZENÖTÖDIK ÁLLOMÁS:

Jézus, dicsőségesen feltámadtál halottaidból

„Amikor beesteledett, még a hét első napján megjelent Jézus a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, bár a zsidóktól való félelmükben bezárták az ajtót. Belépett és köszöntötte őket: »Békesség nektek!« E szavakkal megmutatta nekik kezét és oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat."
(Jn 20,19-20)

Minden hiábavaló lett volna életedben, Jézus, ha nem támadsz fel. Mi maradna szavaidból és műveidből, ha nem támadtál volna föl, ahogy megígérted? Minden szétszóródott volna, mint a füst a szélben, eloszlott volna, mint a köd. De te feltámadtál, Uram, Jézus.

A szenvedés feltámadt életté lényegült át. A halál vereséget szenvedett. A remény meggyógyult. A szeretet mélyebb alapozást, új értelmet nyert. A gyűlölet és rossz levetette álarcát. Érkezőben van az új világ, a tiéd, Jézus, a feltámadás, kegyelem, öröm és béke birodalma.

Feltámadt Jézus add, hogy a te erős fényed belénk hatoljon és szórja szét a mi szívünk sötétségét, a családok, az egyház és a világ minden sötétségét; hogy mindenhol az öröm és szabadulás új dalát kezdjék neked énekelni. Add, hogy mindenki tudjon „Allelujá" kiáltani, mert te élsz, és uralkodsz.

Nyíljanak meg a sírboltok, és támadjanak fel egy új életre, akik lelkileg halottak voltak; hogy senki ne legyen kizárva a hozzád vezetett feltámadottak udvarából.

Ámen.

P. Slavko Barbaric, OFM

„Én vagyok a Feltámadás és az Élet.
Aki hisz Bennem, mégha meghal is, élni fog." (Jn 11,25)

Jézus új életet adott!

Az iskolában azt tanultam, hogy a vallás a múlté és én el is hittem ezt magamban. Sőt, a tapasztalatom is azt mutatta, hogy a vallásos emberek önként olyan dolgokat vállalnak fel, aminek semmi értelme. Ezért kezdtem más irányba keresni az élet értelmét.

17 éves koromban elvittek egy szellemidézéssel foglalkozó csoportba, ahol felismertem, hogy létezik egy láthatatlan világ, de kezdettől fogva féltem ettől, mert nem értettem, hogyan és miért működnek ezek a láthatatlan erők. Ha pedig működnek az okkult technikák, jóga meditációk, ebből az következik, hogy nemcsak én használhatom őket, hanem mások is használhatják, és nemcsak jóra, de rosszra, ellenem is. Arra a következtetésre jutottam, hogy akinek nagyobb a hatalma a szellemi erők fölött, annak nagyobb a hatalma az embereken is. Ez azonban így nagyon igazságtalannak tűnt nekem. Nem értettem, miért mindez.

Nem is foglalkoztam semmiféle okkult és ezoterikus dologgal. Azonban az agykontroll tanfolyamra mégis kétszer elmentem. Úgy éreztem, hogy segítenek rajtam azok a technikák néhány dologban, de a lényeget tekintve nem! Húszéves korom óta küszködtem egy szenvedélybetegséggel, amely kínzott engem és nem hagyott nyugodni. Az életemet egyre inkább az töltötte ki, hogy harcoljak a betegségemmel és a sok kudarc egyre elkeseredettebbé tett. Próbáltam más tevékenységbe menekülni, de a betegség sosem hagyott békén. Tudtam, hogy nem elég erős az akaratom, de nem tudtam, mit tenni, nem múlt el és az agykontroll sem segített.

Harminc éves koromban egy újabb, ezúttal visszafordíthatatlan betegség lepett meg váratlanul, és ekkor határoztam el, hogy most már teljes fronton szembenézek a betegségemmel és az életemmel. Elkezdtem jógázni, és ettől vártam a gyógyulást. A jógázásnak az lett az ára, hogy egyre inkább hinni kezdtem jóga-gurunk hatalmában. Visszatértem a már idézett kérdéshez: vajon azért gyógyulok meg, mert az ő szellemi hatalma nagyobb az enyémnél? Jóga-gurunk félelmet keltő ember volt. Kósza pletykák voltak arról, hogy akik túl közel kerültek hozzá, azok megőrültek, sőt azt tanította, hogy energiáit a szexuális közösülésből nyeri. Később ki is derült róla, hogy bűncselekmények miatt több országban körözik. De akkor ezt még nem tudtam, csak rossz volt az ellentmondást érzékelni a jóga gyógyító hatása és a jóga-guru titokzatossága között.

33 évesen megismertem egy papot, aki elfogadott engem minden halálos bűnömmel együtt. Aztán elkezdtem járni a miséjére, és tetszett a prédikációja és ezért hónapokon keresztül minden vasárnap elmentem, odaálltam a templom oldalához és hallgattam őt. Szép dolgokat mondott, érthetően, és olyan megnyugtató volt ott lenni a misén annak ellenére, hogy nem tudtam, mi történik ott igazán. Majd néhány hónap múlva egy másik furcsa véletlen folytán eljutottam három teljes napra a Mecsekben található kis faluba: Püspökszentlászlóra az Életrendezés házába. Itt egy idős, azóta megboldogult jezsuita atya tartott nekünk előadásokat, és előadás után arra bíztatott, hogy gondolkodjunk el azon, amit hallottunk.

A jóga meditációkon tanultakat is tudtam hasznosítani: el kellett csendesednem, kizárnom a külvilágot és koncentrálnom kellett. Azonban nem azokra a dolgokra, amit a jógán mondtak, mert ott Kálira meg Sivára kellett gondolni, hanem Jézusra.

Több tanítást hallottam ott, és mindegyiken igyekeztem gondolkodni. Többek közt azt mondta az atya, hogy képzeljünk magunk elé egy vezért, aki igazságos ügyért küzd és embereket toboroz: „Aki önzetlen, önfeláldozó, az jöjjön. Mindenkire szükség van!" Azt mondta: hogyha elmennénk a vezérrel, mennyivel inkább el kell mennünk Jézussal, aki mindennél nagyobb és igazságosabb ügyért küzd. Önkéntelenül eszembe jutott a guru, aki amúgy valami istenség reinkarnációjának tartotta magát – és Jézus, aki feláldozta magát értünk a kereszten. Mindkettőt mesternek hívták, de valahogy egyértelmű lett számomra, hogy csak Jézus az igazi mester.

Az agykontroll, jóga és a többi szellemi dolog is működik, de nem adják meg az élet leglényegesebb kérdésére a választ. Püspökszentlászlón kezdtem megérteni valamit abból, hogy miről szól a katolikus tanítás. Attól kezdve elkezdtem minden nap imádkozni.

Néhány hónap múlva eljutottam Medjugorjéba: egy Mária kegyhelyre, ahol egy héten keresztül csak imádkoztunk. Megjugorjében ébredt fel bennem a vágy, hogy teljesen új életet kezdjek. Püspökszentlászlón azt mondta a pap, hogy a bűneink azért vannak,

hogy megbánjuk őket és elfelejtsük. Hazaérkezve Medjugorjéból, elmentem a pap barátomhoz, kértem, hadd gyónjak meg, oldozzon fel Jézus nevében életemben elkövetett bűneim alól, hogy új életet kezdhessek.

Miután meggyóntam, elsőáldozó lettem. Meggyógyultam teljesen a szenvedélybetegségből. Hamarosan elkezdtem felismerni minden emberben Jézus arcát, elkezdtem észrevenni Jézus tetteit az elmúlt életemben és a mindennapjaimban. Elkezdtem vágyni arra, hogy még többet lehessek Jézussal, és elkezdtem minden nap imádkozni, átgondolni az aznapi bűneimet, misére járni és áldozni.

Érdekes, hogy a gyónást sem határoztam el, mégis havonta erős indítást érzek a gyónásra.

A megújult életemben egyre inkább elkezdtem megtapasztalni Jézus evangéliumának igazságát. Már meggyógyított a betegségből. Megtérésem után kinyílt a szívem, olyan vidám és jókedvű lettem, mint kiskorom óta sosem. Imádkoztam és bíztam Isten jóságában. Eljutottam a Szentlélek szemináriumra, és elkezdtem elindulni az új úton: az imádság, a Krisztus-követés útján.

Megismerkedtem egy lánnyal, és komoly barátság alakult ki közöttünk. Kiderült, hogy bár ő gyermekkorában elsőáldozó és bérmálkozó volt, nem hitt sokáig Istenben, de felnőtt fejjel megtért és hívő ember lett. Előbb-utóbb éreztem, hogy ez a kapcsolat több, mint barátság, és amit nem sikerült hosszú éveken keresztül saját erőmből megvalósítanom, Jézussal sikerült: szentségi házasságot kötöttem. A feleségem – bár alig hasonlít ahhoz, akit régebben a feleségemnek elképzeltem – mégis minden tekintetben ajándék számomra, amire sokszor érdemtelennek bizonyulok.

Beiratkoztam a Sapientia Hittudományi Főiskolára. Mivel sosem tanultam hittant, semmit sem ismertem a katolikus tanításból, és szerettem volna megismerni. Itt fedezhettem fel igazán, hogy a katolikus tanítás mennyire reális, mennyire életszagú. Megértettem, hogy Jézus tanítását valósággá váltani az élet maga. Nem kell mást tenni, csak saját akaratunk helyett Jézus akaratát kell megtenni.

Zsolt

A bűnbánat öröme

II/1. rész

Isten korhol és fenyít minket.
Válaszunk erre az legyen, hogy bűnbánatot tartunk.

„Akiket szeretek, azokat korholom és fenyítem. Buzdulj fel és tarts bűnbánatot!" (Jel 3,19)

Ezek a prófétai szavak a laodiceai keresztényekhez szólnak. Nem olyan szavak ezek, amelyek a bűntől való kezdeti elfordulásra és az Úr felé fordulásra szólítanak fel. Inkább a szeretet szavai ezek, amelyek olyan elkötelezett keresztényekhez szólnak, akik langyossá váltak. Nekünk éppúgy, mint a laodiceaiaknak részt kell vennünk a bűnbánat állandó folyamatában, ha Isten szándéka szerint előre akarunk haladni, és el akarjuk érni a keresztény nagykorúságot, amelyre meg vagyunk hívva.

Sok keresztény csoportban él egy olyan irányzat, amely a bűnbánatot csak a kezdeti megtérés és keresztség idején tekinti fontosnak. Hajlamosak arra, hogy mindenfajta bűnbánatot úgy tekintsenek, mint végső eljárást életük szükséghelyzeteiben; vagyis a bűnbánat csak akkor válik szükségessé, ha komolyan elfordultak Istentől súlyos bűn elkövetése által.

Ebből a megközelítésből hiányzik a személyes bűneinkkel és alapvető bűnös állapotunkkal való megfelelő foglalkozás. A fenti szentírási részlet tanúsítja, hogy Isten korhol és megfenyít minket. Istennek e működésére való reagálásunknak a bűnbánat állandó folyamatának kellene lenni.

Volt olyan idő például, amikor rendszeresen társalogtam más testvérek gyarlóságairól és hibáiról. Beszéltem az egyik testvér ingerlékenységéről, egy másik türelmetlenségéről, a harmadik túlzásra való hajlamáról, és a negyedik mértéktelen italozásáról. Ha az a testvér jelen volt, megjegyzéseimet szurkáló vagy ugratő értelemben tettem. Ha nem volt jelen, történeteket meséltem „hóbortjairól".

Nem is tudom részletesen elmondani, hogyan sodródtam bele ebbe a viselkedési módba. Egészen homá-

lyosan éreztem, hogy amit teszek, az nem helyes. Ugyanakkor elmulasztottam, hogy valaha is nyíltan foglalkozzam ezzel a bűnnel. Továbbra is részt vettem olyan beszélgetésekben, amelyek rontottak testvéreim jó hírnevén.

Egy napon, miután meghallgattam egy a beszédről szóló tanítást, időt szakítottam az imádkozásra. Mialatt imádkoztam, világosan megláttam, hogyan vétkeztem beszédemben. Ez mély, szívből jövő bűnbánatra indított. Lelkem mélyéig elszomorított, hogy vétkeztem Isten és testvéreim ellen.

Isten bocsánatát kértem bűnös beszélgetéseimért. Imádkoztam mindazokért, akik ellen beszéltem. Elmentem gyóntatómhoz, és a bűnbánat szentségének keretében megbeszéltük, hogyan tudnám helyrehozni a sérelmet, amit okoztam. Megígértem, hogy bocsánatot kérek néhány testvértől, és hogy megteszem mindazt, ami tőlem telik annak érdekében, hogy jó hírnevüket helyreállítsam. Külön is megígértem, hogy csak építő jellegű beszélgetésekben veszek részt.

Ez a bűnbánati idő megváltoztatta az életemet. Valódi változást tapasztaltam beszédemben, valamint új békét és örömöt is beszélgetés közben. Manapság általában a jóérzés tudatával fejezem be a beszélgetéseket, ami korábban hiányzott. Tudom, hogy a beszélgetés Isten felé vállalt kötelezettségemet fejezi ki, és várhatóan áldott gyümölcsöket terem.

A bűnbánat kulcsai

A „megbánni" szó egy arám szóból származik, amelynek jelentése: „teljesen megfordulni". Az Újszövetségben használt görög szó a bűnbánatra a „metanoia", amely fordulást, a szív megváltozását, vagy megújulást jelent. A bűnbánat fogalma tehát elfordulás valamitől valami más felé.

A keresztény vagy evangéliumi bűnbánat megértésének két kulcsfontosságú eleme van. Az első annak felismerése, hogy a bűnbánat egy objektív cselekedet, amikor is elfordulunk a bűntől – attól, ami a sátánhoz tartozik –, és a tisztaság felé fordulunk – ahhoz, ami az Úrhoz és Isten országához tartozik.

Mivel a bűnbánat egy objektív cselekedet, nem függ attól, hogy mennyire érezzük magunkat bűnösnek vagy szomorúnak tetteink miatt. Bűnös beszédem megbánásának példájában igencsak bizonytalan voltam bűnösségem kérdésében. Cselekedetem bűnös volt, bár én talán nem voltam olyan vétkes, mint amilyen akkor lettem volna, ha tudatában vagyok gonoszságomnak. Mikor végül is bűnbánatot tartottam, el kellett ismernem cselekedeteim objektív bűnös természetét. Az a tény, hogy annak idején nem voltam tudatában vétkemnek, nem ment fel engem a teljes bűnbánat alól.

A második kulcsfontosságú elem az, hogy a bűnbánat ajándék. Meg kell kapnunk Istentől a bűnbánatra indító kegyelmet, mielőtt együttműködésünk jeléül meghozzuk a bűnbánati döntést. Mikor Péter beszámol Kornéliusszal folytatott beszélgetéséről, a hallgatóság megerősíti, hogy Kornéliusz és házanépe megkapta a bűnbánat ajándékát. A pontos szavak ezek: *„Így hát a pogányoknak is megadta Isten a bűnbánatot* (metanoia) *az életre"* (ApCsel 11,18)

Általában megkapjuk a bűnbánat ajándékát, mert keressük. Keressük azáltal, hogy életünket rábízzuk az Úrra és kérjük, mutassa meg, hogyan változzunk, hogy jobb keresztények és hűséges tanítványok lehessünk. Sok különféle szót használhatunk azon kötelezettség kifejezésére, hogy el kell fordulnunk a bűntől és az Úr felé kell törekednünk. Isten akkor megadja nekünk azt a kegyelmet, hogy alkalmazni tudjuk a hallott tanításokat és a Szentírás szavait életünkre. Isten közvetlenül is rámutat bűneinkre – tanításokra, vagy egyes szentírási szakaszokra való hivatkozás nélkül.

A fontos az, hogy vágyjunk a bűnbánat kegyelme után, és ajándékként fogadjuk, ha megkaptuk. Hajlamosak vagyunk ugyanis arra, hogy védekezzük és azt állítsuk, hogy valójában nem is vagyunk bűnösök. El kell utasítanunk ezt a hajlandóságot, és örömmel kell fogadnunk a felismerést, hogy vétkeztünk. Akkor meg kell bánnunk bűneinket és vissza kell térnünk az Úrhoz és az Ő útjaihoz.

A bűnbánat öröme

A Szentlélek egyik feladata az, hogy bűnbánatra vezessen bennünket. S valóban, a Szentlélek működésének egyik fő módja az, hogy rámutat bűneinkre, irányít és képessé tesz minket arra, hogy erényes életet éljünk.

Az erő, ami feltámasztotta Jézust a halálból, számunkra is adott, így le tudjuk győzni a bűn okozta lelki halált (lásd Róm 8,35-39). Ha elfordulunk például a becstelenségtől, paráznaságtól és önzéstől, megtapasztaljuk a győzelem érzését és egy újonnan felfedezett

erőt, amely az erényes életre segít. Megéljük azt, hogy *„meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek Jézus Krisztusban"* (Róm 6,11).

Mivel a bűnbánat célja egy tisztább, még inkább Istennek ajánlott élet, örömöt kellene tapasztalnunk, amikor bűnbánatot tartunk. Vétkezni szomorú tapasztalat, amely a bűn negatív élményét okozza; a bűnbánat azonban Isten felé fordulás és ezért reményt és örömöt kellene hoznia.

Mikor mások gyónásait hallom, saját tapasztalataimat erősíthetem meg a bűnbánattal kapcsolatban. Bűneinknek tudatában lenni nehéz, a bűnbocsánat és a bűnök megbocsátásának elfogadása azonban felszabadító, örömteli élmény. Sokszor figyeltem meg szexuális bűnökben élő embereket, akik csüggedéssel és depresszióval küzdöttek. Végül is megvallják bűneiket és amint bocsánatot nyernek, nagy örömmel ujjonganak.

Ez az öröm nemcsak a súlyos bűnök megbánására korlátozódik. Emlékszem, egy alkalommal egyik testvérem megdorgált felelőtlenségemért, mert elmulasztottam egy megbeszélt találkozót. Kimentettem magam a találkozó alól egy kétes konfliktus miatt, de testvéremmel ezt elmulasztottam közölni, és csak késve kezdtem el a dologgal foglalkozni. Mikor végül is bocsánatot kértem tőle, megkönnyebbülést és örömöt éreztem, hogy az ügy elintéződött és elsimítódott.

A bűnbánat a szükséges út a tanítvánnyá váláshoz. Ha életünket buzgón odaadjuk Jézus Krisztus követésére, a bűnbánatban is kezdünk buzgalmat tapasztalni. Ugyanígy, az Úr követésének keresésében megtapasztalt örömünk elvezet a bűnbánat öröméhez.

Michael Scanlan

FOLYTATJUK

A MATER SALVATORIS LELKIGYAKORLATOS HÁZ LELKIGYAKORLATAI 2005-BEN

- Március 4-6 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Imaiskola"** – vezeti: Gáspár István atya.
- Március 18-20 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Az én igám édes, az én terhem könnyű"** – vezeti: Böjte Csaba atya.
- Március 24-26 (csütörtök estétől vasárnap délig): **„Szent Három Nap"** lelkigyakorlat – vezeti: Gáspár István atya.
- Április 8-10 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Megszentelődésünk útja a Lélek által"** – vezeti: Katona István atya.
- Április 15-17 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Vállalkozók, jogászok lelkigyakorlata"** – vezeti: Várnai Péter atya.
- Május 6-8 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Üdvözlégy Oltáriszentség"** lelkigyakorlat az Eucharisztia évében – vezeti: Gáspár István atya.
- Május 13-15 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Kezetekbe tüzet kaptatok"** pünkösdi lelkigyakorlat – vezeti: Gáspár István atya.
- Május 27-29 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Élet a Lélekben"** Szentlélek lelkigyakorlat – vezeti: Kemenes Gábor atya.
- Június 24-26 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„Pedagógusok lelkigyakorlata"** – vezeti: Dr. Lukács László atya, a Sapientia Szerzetesi és Hittudományi Főiskola főigazgatója.
- Június 24 - július 2 (péntek estétől vasárnap délutánig): **„8 napos személyesen vezetett Szent Ignáci lelkigyakorlat"** papoknak, kispapoknak – vezeti: Nemes Ödön atya, Berkecz Franciska SSS és Gáspár István atya. *
- Július 4-8 (hétfőtől péntekig): **„Megbocsájtás, kiengesztelődés, belső gyógyulás"** – vezeti: Mary Usha nővér (Miasszonyunk Leányai Rend, India). **

- Július 10-16 (vasárnap estétől vasárnap ebédig): **„Lelkivezető alapozó képző"** – vezeti: Nemes Ödön atya. *

- Július 19-23 (kedd délelőttől szombat reggelig): **„Szent Ignáci lelkigyakorlat"** 19-23 év közötti fiataloknak, teljes csendben, személyes kíséréssel – vezeti: Nemes Ödön atya. *

Jelentkezés:

a **Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Házban:**

- Levélben: 2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.
- Telefonon: 28/420-176, 28/510-740, faxon (üzenetrögzítő): 28/510-742,
- E-mailen: matersal@invitel.hu
- www.matersalvatoris.hu

*** Nemes Ödön atya lelkigyakorlataira jelentkezni** az atyánál lehet:

- Nemes Ödön SJ. 1026 Budapest, Sodrás u. 15.
- Telefon: 06-1/200-9479/110
- E-mail: edmnemes@axelero.hu

**** Mary Usha nővér lelkigyakorlatára jelentkezni:**

- Keserűné Major Mártánál lehet a 06-20/464/9965-ös telefonszámon, vagy a
- martakeseru@freemail.hu e-mail címen.

Tartalomjegyzék

Katona István: Új Teremtés 3
Jean Vanier: A feltámadás titka 4
P. Rainer Koltermann SJ.: Imádás – a hit alapmagatartása 7
Meinrad Gyr SJ: Szentségimádás – Az eukarisztikus imádás értelméről 9
A Keresztút 10
P. Slavko Barbaric OFM: A keresztút utolsó állomásai 11
Zsolt: Jézus új életet adott! 14
Michael Scanlan: A bűnbánat öröme 15
A Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház lelkigyakorlatai 2005-ben 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Szeretettel közöljük kedves Olvasóinkkal, hogy március elején megjelentetjük **Klemm Nándor: Az Úr Jézus titkárnője** címen Fausztina nővér életrajzát. Előreláthatólag 600.–Ft-ba fog kerülni.

¤ **Újságunk új előfizetőit szeretettel köszöntjük.** Kívánjuk, hogy mindegyik lap lelki épülésükre szolgáljon. – Kérjük Olvasóinkat, hogy segítsék a sajtóapostolkodást. Újságunkat, könyveinket ajánlják ismerőseiknek, esetleg erdélyi, kárpátaljai, felvidéki, vajdasági rokonaiknak, ismerőseiknek.

¤ **Köszönjük az adományokat**, amelyeket újságunk megjelentetéséhez kaptunk!

Minden kedves Olvasónknak kegyelmekben gazdag HÚSVÉTI ÜNNEPEKET kívánunk!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

"Imádkozni azt jelenti: az Úr előtt
szívünket kiönteni, határtalanúl bízni Isten atyai
szeretetében, azután boldog, gondtalan gyermekként tovább sietni."
(Basilea Schlink)

180.-Ft

"MAGASZTALJÁTOK AZ URAT, MERT JÓ; MERT ÖRÖKKÉVALÓ AZ Ő KEGYELME."

(Zsolt. 136.1)